

שְׁמִירָה שֶׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא עוֹשֶׂה לָהּ שְׁמִירָה שְׁלֵא יִשְׁלַט בָּהּ עִם נְכָרִי בְּאוֹתָהּ הַפְּרִיטָה שְׁשׁוּמְרַת עָלֶיהָ.

וְאִם לְבָנוּ יִיעֲדָנָהּ, בֵּא וְרָאָה כִּמְהָ יֵשׁ לְאָדָם לְהִזְהַר שְׁלֵא יִסְטוּ דְרָכָיו בְּעוֹלָם הַזֶּה. שְׂאֵם זָכָה אָדָם בְּעוֹלָם הַזֶּה וְשׁוֹמֵר אֶת הַנְּשֻׁמָּה כְּרְאוּי, זְהוּ אָדָם שֶׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְרַצָּה מִמֶּנּוּ, וּמִשְׁתַּבַּח בּוֹ בְּכָל הַיָּמִים בְּפִמְלִיָּה שְׁלוֹ וְאוֹמֵר: רְאוּ בֶן קְדוֹשׁ שֵׁשׁ לִי בְּאוֹתוֹ הָעוֹלָם, כִּף וְכָף עָשָׂה, כִּף וְכָף מַעֲשִׂיו מִתְקַנְיִים.

וּבְשֻׁנְשֻׁמָּה זֶה יוֹצֵאת מִהָעוֹלָם הַזֶּה זָכָה נִקְיָה וּבְרוּרָה, הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְאִיר לָהּ בְּכִמְהָ אוֹרוֹת, בְּכָל יוֹם קוֹרֵא עָלֶיהָ: זוֹהִי נִשְׁמַת פְּלוּנֵי בְּנֵי, שְׁמִירָה תִּהְיֶה לְאוֹתוֹ הַגּוֹרֵף שְׁעִזְבָּה.

וְזֶהוּ שְׁפָתוֹב וְאִם לְבָנוּ יִיעֲדָנָה כְּמִשְׁפֵּט הַבְּנוֹת יַעֲשֶׂה לָהּ. מֵה זֶה כְּמִשְׁפֵּט הַבְּנוֹת? כֵּאֲנִי יֵשׁ סוּד לְחֻכְמִים. בְּתוֹךְ הַסְּלַע הַחֲזוֹק, הַרְקִיעַ הַטְּמוֹן, יֵשׁ הֵיכַל אֶחָד שֶׁנִּקְרָא הֵיכַל הָאֱהָבָה, וְשֵׁם הַגְּנֹזִים טְמוּנִים, וְכָל נְשִׁיקוֹת הָאֱהָבָה שֶׁל מֶלֶךְ הַן שֵׁם, וְאוֹתָן נִשְׁמַת אֱהוּבוֹת הַמֶּלֶךְ נִכְנָסוֹת לְשֵׁם.

בֵּינוֹן שֶׁהַמֶּלֶךְ נִכְנָס לְאוֹתוֹ הֵיכַל הַמֶּלֶךְ, שֵׁם כְּתוּב (בְּרֵאשִׁית כט) וַיִּשַׁק יַעֲקֹב לְרַחֵל. וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מוֹצֵא שֵׁם אֶת אוֹתָהּ נִשְׁמָה קְדוּשָׁה, מְקַדִּים מִיָּד וְנוֹשֵׁק לָהּ, וּמְגַפֵּף אוֹתָהּ וּמַעֲלֶה אוֹתָהּ אֵלָיו וּמִשְׁתַּעֲשֵׂע בָּהּ.

וְזֶהוּ כְּמִשְׁפֵּט הַבְּנוֹת יַעֲשֶׂה לָהּ, כְּדִין שְׂאָב עוֹשֶׂה לְבָתוּ, שֶׁהִיא חֲבִיבָה עָלָיו, שְׁנוֹשֵׁק לָהּ וּמְגַפֵּף אוֹתָהּ וְנוֹתֵן לָהּ מִתְּנוּת. כִּף הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא עוֹשֶׂה לְנִשְׁמָה הַצְּדִיקָה בְּכָל יוֹם, כְּמוֹ שְׁכַתוֹב כְּמִשְׁפֵּט הַבְּנוֹת יַעֲשֶׂה לָהּ.

דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עֶבֶיד לָהּ נְטִירָא, דְּלֵא יִשְׁלוּט בָּהּ עִם נְכָרִי, בְּהֵהוּא פְּרִיסוֹ דְנְטִירוֹ עָלָהּ.

וְאִם לְבָנוּ יִיעֲדָנָהּ, (שְׁמוֹת כא) תָּא חֲזִי כִּמְהָ אֵית לִיה לְבַר נָשׁ לְאַזְדַּהְרָא דְלֵא יִסְטִי אַרְחוּי בְּהֵאִי עֲלֵמָא, דְּאִי זָכָה בַר נָשׁ בְּהֵאִי עֲלֵמָא, וְנְטִיר לָהּ לְנִשְׁמַתָּא כְּדָקָא יְאוּת, הֵאִי אִיהוּ בַר נָשׁ דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲתַרְעִי בֵּיה, וְאַשְׁתַּבַּח בֵּיה בְּכָל יוֹמֵי, בְּפִמְלִיָּא דִּילֵיה, וְאָמַר, חֲמוּ בְרָא קְדִישָׁא דְאֵית לִי בְּהֵהוּא עֲלֵמָא, כִּף וְכָף עֶבֶיד, כִּף וְכָף עוֹבְדוֹי מִתְתַּקְנָן.

וְכַר הֵאִי נִשְׁמַתָּא, נִפְקַת מְהֵאִי עֲלֵמָא, וְזָכִיָּא נִקְיָה בְּרִירָה, קְדִישָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲנַהֲרִיר לָהּ בְּכִמְהָ נְהוּרִין, בְּכָל יוֹמָא קְאָרִי עָלָהּ, דָּא הִיא נִשְׁמַתָּא דְפְּלַנְיָא בְּרִי, נְטִירָא לִיהוּי לִיה לָהּ הֵהוּא גּוֹפָא דְשָׁבַק.

וְדָא הוּא דְכְּתִיב, וְאִם לְבָנוּ יִיעֲדָנָה כְּמִשְׁפֵּט הַבְּנוֹת יַעֲשֶׂה לָהּ, מְאִי כְּמִשְׁפֵּט הַבְּנוֹת. הָכָא אֵית רְזָא לְחִפְיָמִין, בְּגוֹ טַנְרָא תְקִיפָא, רְקִיעָא טְמִירָא, אֵית הֵיכְלָא חֲדָא, דְּאִקְרִי הֵיכַל אֱהָבָה. וְתַמָּן אֵינּוֹן גְּנֹזִין טְמִירִין, וְכָל נְשִׁיקִין דְּרַחֲיִמוּ דְמִלְפָּא אֵינּוֹן תַּמָּן, וְאֵינּוֹן נִשְׁמַתִּין רַחֲיִמָּאן דְּמִלְפָּא עֲאֲלִין תַּמָּן.

בֵּינוֹן דְּמִלְפָּא עֲאֵל בְּהֵהוּא הֵיכְלָא דְמִלְפָּא, תַּמָּן כְּתִיב, (בְּרֵאשִׁית כט) וַיִּשַׁק יַעֲקֹב לְרַחֵל, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲשַׁבַּח תַּמָּן לְהֵהִיא נִשְׁמַתָּא קְדִישָׁא, קָדִים מִיָּד וְנִשִּׁיק לָהּ, וְגַפִּיף לָהּ, וְסָלִיק לָהּ בְּהַדִּיָּה, וְאַשְׁתַּעֲשֵׂע בָּהּ.

וְדָא הוּא כְּמִשְׁפֵּט הַבְּנוֹת יַעֲשֶׂה לָהּ, כְּדִינָא דְאַבָּא עֶבֶיד לְבִרְתֵּיהָ, דְּאִיהִי חֲבִיבָא לְגַבִּיָּהּ, דְנִשִּׁיק לָהּ, וְגַפִּיף לָהּ, וְיִהִיב לָהּ מִתְּנָן. כִּף קְדִישָׁא בְּרִיךְ הוּא עֶבֶיד, לְנִשְׁמַתָּא זְפָאָה בְּכָל יוֹמָא, כְּמֵה דְכְּתִיב כְּמִשְׁפֵּט הַבְּנוֹת יַעֲשֶׂה לָהּ.

היינו דכתיב (ישעיה סד) יעשה למחפה לו, כמה דהאי ברתא, אשלימת עשייה בהאי עלמא. אוף הכי קדשא ברין הוא אשלים לה עשייה אחרא בעלמא דאתי, דכתיב, עין לא ראתה אלהים זולתך יעשה למחפה לו. והכא כתיב (דף צ"ז ע"ב) יעשה לה. עד כאן. ההוא סבא אשתטח, וצלי צלותא. בכה כמלקדמין.

ואמר (שמות כא) אם אחרת יקח לו וגו', מאי אם אחרת, וכי נשמתא אתרא זמין קדשא ברין הוא לאתבא לצדיקייא בהאי עלמא, ולא הא נשמתא דאשלימת בהאי עלמא רעותא דמארה, אי הכי לית אבטחותא לצדיקייא כלל. מאי אם אחרת יקח לו.

פתח ההוא סבא ואמר, (קהלת יב) וישוב העפר על הארץ פשהיה והרוח תשוב אל האלהים אשר נתנה. פסוק זה פרושהו החברים בחרבן בית המקדש. (ושם שנינו) וישוב העפר על הארץ פשהיה. כאן הוא מה שכתוב והפנעני אז בארץ, פשהיה ודאי. והרוח תשוב אל האלהים אשר נתנה, מה זה והרוח תשוב? זו שכינה, שהיא רוח הקדש. פשראתה שכינה באותם עשרה מסעות שנסעה, ולא רצו בני ישראל לשוב בתשובה שלמה לפני הקדוש ברוך הוא, ושולט הסטרא אחרא על הארץ הקדושה, ופרושה החברים.

בא וראה, רוח של איש צדיק מתעטרת בדמות בגן עדן שלמטה, ובכל השבתות והמועדים וראשי חדשים מתעטרות רוחות ומתפשטות ועולות למעלה. כמו שעשה הקדוש ברוך הוא באותה נשמה עליונה קדושה למעלה, כך גם עושה ברוח הזאת למטה בגן עדן

פתח ההוא סבא ואמר, (קהלת יב) וישוב העפר על הארץ פשהיה והרוח תשוב אל האלהים אשר נתנה. פסוק זה פרושהו החברים בחרבן בי מקדשא. (ותמן הענין) וישוב העפר על הארץ פשהיה. הכא איהו מאי דכתיב, (בראשית יב) והפנעני אז בארץ, פשהיה ודאי. והרוח תשוב אל האלהים אשר נתנה, מאי והרוח תשוב. דא שכינתא, דאיהי רוח קדישא. פד חמאת שכינתא, באינון עשר מסעות דקא נטלא, ולא בעון ישראל לאתבא בתיובתא קמי קדשא ברין הוא, ושלטא סטרא אחרא על ארעא קדישא, ואוקמוהו חברייא.

תא חזי, רוחא דבר נש זפאה, אתעטר בדיוקנא בגן עדן דלתתא, ובכל שבתו ומועדי וירשי ירחי, מתעטרן רוחי, ומתפשטן, וסלקין לעילא. כמה דעביד קדשא ברין הוא, בההיא נשמתא עלאה קדישא לעילא, הכי נמי עביד בהאי רוחא, לתתא בגן עדן לתתא, דקא סלקת קמיה.

תא חזי, רוחא דבר נש זפאה, אתעטר בדיוקנא בגן עדן דלתתא, ובכל שבתו ומועדי וירשי ירחי, מתעטרן רוחי, ומתפשטן, וסלקין לעילא. כמה דעביד קדשא ברין הוא, בההיא נשמתא עלאה קדישא לעילא, הכי נמי עביד בהאי רוחא, לתתא בגן עדן לתתא, דקא סלקת קמיה.